

Arrest

nr. 73 637 van 20 januari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 14 april 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 17 maart 2011 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 mei 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. WILLEMS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché A. VAN HELMONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 18 augustus 2006 een asielaanvraag in.

Op 25 september 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*bis*).

Op 5 november 2008 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker dient een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die op 27 mei 2009, bij arrest nr. 27 885 van 27 mei 2009 eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigert aan verzoeker. Het tegen dit arrest bij de Raad van State ingestelde cassatieberoep wordt niet toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 4669 van 10 juli 2009.

Op 10 juli 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid neemt op 9 juli 2010 de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Verzoeker dient een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die op 28 oktober 2010, bij arrest nr. 50 438, de vordering verwerpt.

Op 9 december 2010 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in. Op 17 maart 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende de weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag, die dezelfde dag aan verzoeker wordt betekend. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“(…) Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat de persoon die verklaart te heten B.R. (...) geboren te (...), op (in) (...) en van nationaliteit te zijn : Sri Lanka die een asielaanvraag heeft ingediend op 09/12/2010 (2)

Overwegende dat de betrokkene op 18 augustus 2006 een eerste asielaanvraag indiende en zijn dossier op 25 september 2006 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 12 november 2008 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 27 mei 2009 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 9 december 2010 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat de betrokkene niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene expliciet verklaart dat hij geen nieuwe elementen naar voren kan brengen. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat hij niet terug kan keren waarbij opgemerkt moet worden dat deze verklaringen terugslaan op de reden die de betrokkene gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten, dat deze motieven reeds behandeld werden door de Belgische asielinstanties, dat het louter herhalen dat hij niet terug kan keren, de conclusies van de Belgische asielinstanties niet weerlegt. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de betrokkene ze naar voren had kunnen brengen. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad stelt vast dat verzoeker *in fine* van zijn verzoekschrift vraagt het “*voorliggend beroep tot vernietiging en schorsing ontvankelijk en gegrond te verklaren, dienvolgens de bestreden beslissing te vernietigen, minstens te schorsen*”, en daartoe in zijn middel een “*ernstig onherstelbaar nadeel voor verzoeker bij een gedwongen terugkeer*” aanvoert. De vordering tot schorsing is evenwel onontvankelijk, nu in het opschrift van het verzoekschrift enkel “*beroep tot nietigverklaring*” wordt vermeld, zodat, conform artikel 39/82, § 3, 2de lid van de Vreemdelingenwet, het verzoekschrift moet worden geacht enkel een beroep tot nietigverklaring te bevatten.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel een “ernstig onherstelbaar nadeel voor verzoeker bij een gedwongen terugkeer en schending van het redelijkheidsbeginsel” aan. Hij zet zijn middel als volgt uiteen:

“Uit het bovenstaande feitenrelaas blijkt duidelijk dat verzoeker zijn land gedwongen is moeten ontvluchten, omwille van de risico's tot vervolging welke manifest aanwezig zijn. Immers is het vooral essentieel dat verzoeker zich tussen twee vuren bevond. Enerzijds stond hij bij de overheid bekend als een sympathisant van de Tamil-partij, voor de welke hij nog volksvertegenwoordiger was geweest. Doch anderzijds was hij binnen deze Tamil-partij verdacht als zijnde een medewerker van de regeringspartij. Op basis van de hierboven aangehaalde feiten blijkt duidelijk, subjectief bekeken, dat verzoeker door ongewilde omstandigheden betrokken werd in het aanhoudende conflict tussen de regeringspartij en de Tamil-partij. Zoals hierboven werd aangegeven wordt verzoeker door de Tamil-partij gezocht als spion van de autoriteiten. Verzoeker heeft dan ook gegronde vrees bij zijn terugkeer naar Sri Lanka het slachtoffer te zullen worden van de Tamil. Het is duidelijk dat verzoeker niet op de steun van de overheid kan rekenen, gezien deze recent zelf nog tegen politieke activisten optrad. Zoals aangegeven, is ook zijn partij niet in staat om verzoeker de nodige bescherming te bieden. Er is immers een constante dreiging voor vervolging zowel door de overheidsautoriteiten, als door de Tamils. Indien verzoeker gedwongen zou worden om terug te keren, zou hij in ieder geval niet kunnen teruggaan naar de streek. Gelet op deze bevindingen is een terugkeer van verzoeker naar Sri Lanka zeer gevaarlijk, waar er een aanzienlijk risico bestaat dat hij ingevolgt van het ontbreken van enige vorm van bescherming door de overheid van het land, zal vervolgd worden, zonder er enige zekerheid van een eerlijk proces.

Verzoeker is immers lid van een specifieke sociale groep, zoals voorzien in artikel 48/3, §4d:

“een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer: leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd”;(CPRR 97-2568 van 30 december 1997; CPRR 06-0817/F2548 van 14 december 2006.)

Volgens de “Guide des Procédures HCR, 1979” het eenvoudige lidmaatschap van een zekere sociale groep niet om de gegrondheid van een erkenning van het statuut van vluchteling voldoet op te stellen maar dat er echter bijzondere omstandigheden kunnen zijn waar dit eenvoudige lidmaatschap volstaat om vervolgingen te vrezen. Het is duidelijk dat verzoeker zich in deze omstandigheden bevindt. Verzoeker is aldus in dit geopolitieke, historische en etnologische verband slachtoffer van verschillende vervolgingssoorten met inbegrip van overtredingen van de mensenrechten.

Inderdaad:”la persécution ne peut pas et ne doit pas être définie uniquement sur la base de violations graves ou sévères des droits de l’homme. Une discrimination grave, ou l’effet cumulatif de différentes mesures qui ne constituent pas en elles-mêmes des persécutions, ou de violations graves de droits de l’homme, soit isolées, soit combinées à d’autres facteurs adverses, peuvent donner lieu à une crainte fondée de persécution; en autres termes, elles peuvent rendre la vie dans le pays d’origine tellement peu sûre à divers égards pour l’intéressé que la seule façon de s’en sortir est de quitter le pays d’origine». (HCR, januari 2005, p. 21.)

Het mag dan ook duidelijk zijn dat de gevolgen van de genomen beslissing buiten iedere proportie liggen ten opzichte van de gevolgen welke deze hebben voor verzoeker;

Nu is het verder zo dat iedere beslissing van een overheid in alle redelijkheid dient te worden genomen. De maatregel mag bij gevolg niet disproportioneel zijn ten opzichte van het nagestreefde doel. Door thans enkel te stellen dat verzoeker geen nieuwe elementen zou hebben aangebracht, wordt er een beslissing genomen die duidelijk niet in verhouding staat met de gevolgen van deze weigering; De gevaren aan de welke verzoeker zich dreigt bloot te stellen zijn manifest aanwezig, en verdienen in ieder geval aan een nauwgezet onderzoek te worden onderworpen; De eenvoudige verwijzing naar een vorige asielprocedure, van intussen bijna vijf jaren geleden, is vanzelfsprekend onvoldoende om een duidelijk en sluitend oordeel te vellen over de actuele aanwezigheid van het risico op ernstige schade, of op vervolging bij een terugkeer naar zijn thuisland;

Zo weet verzoeker immers dat het arrestatiebevel, waarover hij steeds opnieuw gewag maakt, nog steeds actueel is, en bijgevolg onmiddellijk ten uitvoer zal worden gebracht van zodra één voet op Sri

Lankees grondgebied zal worden gezet; De thans bestreden beslissing staat bijgevolg duidelijk niet in verhouding met de ernstige gevolgen welke deze voor verzoeker zouden teweegbrengen; Het enige middel is bijgevolg gegrond;"

3.2. Waar verzoeker voor de tweede maal asiel aanvraagt dient hij te voldoen aan de voorwaarden van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is genomen in het raam van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet op grond van het feit dat verzoeker geen nieuwe gegevens naar voor heeft gebracht die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de asielprocedure waarin hij ze naar voor had kunnen brengen.

Voormeld artikel luidt als volgt:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen."

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag.

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet de dienst Vreemdelingenzaken toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn; dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn; dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

Nadruk dient te worden gelegd op het feit dat deze nieuwe gegevens betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021). Het begrip "nieuwe gegevens" heeft bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker tijdens zijn gehoor naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag op de vraag welke de nieuwe elementen zijn die hij aanbrengt voor deze nieuwe aanvraag het volgende antwoordde:

"Ik kan niet teruggaan maar ik heb geen nieuwe elementen aan te brengen."

Verweerder motiveert in de bestreden beslissing dienaangaande het volgende:

"Overwegende dat de betrokkene op 9 december 2010 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat de betrokkene niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene expliciet verklaart dat hij geen nieuwe elementen naar voren kan brengen. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat hij niet terug kan keren waarbij opgemerkt moet worden dat deze verklaringen terugslaan op de redenen die de betrokkene gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten, dat deze motieven reeds behandeld werden door de Belgische asielinstanties, dat het louter herhalen dat hij

niet terug kan keren, de conclusies van de Belgische asielinstanties niet weerlegt. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de betrokkene ze naar voren had kunnen brengen. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.”

Met zijn uitgebreid betoog dat hij zijn land heeft moeten ontvluchten omwille van de risico's tot vervolging, dat hij niet op steun van de overheid kan rekenen, dat zijn partij evenmin hem de nodige bescherming kan bieden, dat hij zowel door de overheidsautoriteiten als door de Tamils wordt bedreigd en 'in elk geval' niet kan terugkeren naar zijn streek, toont verzoeker niet aan dat de feitelijke vaststellingen van verweerder niet correct zijn, noch dat de gevolgtrekkingen die deze hieruit afleidt kennelijk onredelijk zijn. Er wordt opgemerkt dat verzoeker dit betoog op geen enkele wijze betreft op de bestreden beslissing die vaststelt dat verzoeker geen nieuwe gegevens naar voor brengt die betrekking hebben op feiten en gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure nu verzoeker verklaarde *“ik kan niet teruggaan maar ik heb geen nieuwe elementen aan te brengen”*. Er dient op gewezen te worden dat met betrekking tot de eerste asielaanvraag de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen, dat in beroep bij arrest nr. 27 885 van 27 mei 2009 de Raad opnieuw het toekennen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd en dat het cassatieberoep tegen dit arrest door de Raad van State ontoelaatbaar is verklaard op 10 juli 2009. Het debat inzake de eerste asielaanvraag kan niet worden heropend in het kader van huidig beroep.

In casu heeft verzoeker zoals hoger reeds werd uiteengezet een tweede asielaanvraag ingediend. Verzoeker diende volgens artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet nieuwe elementen naar voor te brengen, die aantonen dat hij in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker gaf zelf expliciet te kennen dat hij geen nieuwe elementen kan aanbrengen. De bestreden beslissing heeft dan ook op redelijke wijze gemotiveerd dat verzoeker geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet naar voor heeft gebracht. Met zijn betoog weerlegt verzoeker deze motieven niet, noch toont hij aan dat deze onredelijk zouden zijn.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift opnieuw verwijst naar zijn oorspronkelijk asielrelaas en naar het arrestatiebevel, *“waarover hij steeds opnieuw gewag maakt en dat nog steeds actueel zou zijn”*, weerlegt hij het motief in de bestreden beslissing niet, met name dat hij geen 'nieuw element' aanbrengt. Verzoeker kan ook niet worden gevolgd waar hij meent dat verweerder enkel verwijst naar de vorige asielprocedure van vijf jaren geleden. Verweerder is daarentegen nagegaan of er nieuwe gegevens zijn die het in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet mogelijk maken om verzoekers asielaanvraag opnieuw ten gronde te laten onderzoeken door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Evenwel gaf verzoeker zelf aan dat er geen nieuwe elementen zijn zodat het niet kennelijk onredelijk noch disproportioneel is van verweerder vast te stellen dat er geen nieuwe gegevens zijn voorgelegd in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet die een nieuw onderzoek van de asielaanvraag rechtvaardigen.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Met betrekking tot het vermelde *“ernstig onherstelbaar nadeel voor verzoeker bij een gedwongen terugkeer”* in het middel, verwijst de Raad naar de bespreking onder *“2. Over de ontvankelijkheid.”*

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN